

Publicerad 2007-06-21 18:49 av ÅsaLena

Ett bidrag till novellgruppens junitema: \"En novell om en avgörande händelse i mitt liv\".

\"Jag ska bara bli kär i dig först!\"

Jag satt i den slitna femtiotalsfåtöljen på övervåningen och bläddrade lite förstrött i dagens tidning. Visst hörde jag stegen i trappan, men det var många som kom och gick så det var ingenting att fästa sig vid. Jag var relativt ny på skolan. Hade bara gått en månad på institutet och kände inte de andra studenterna så väl ännu. Av någon oförklarlig anledning hade jag placerats långs bort på campus i ett litet hus tillsammans med tre andra tjejer. Alla andra flickor i min klass bodde i flickflygeln mitt på området, men jag var förvisad till utkanten – och därmed också till viss isolering. Bea som jag delade rum med gick sista året och det var inte mycket vi hade gemensamt. Där jag var pratig – var hon tystlåten, där jag var bohemisk – var hon pedant. Och sedan allt det praktiska...Jag som älskade att sova med öppet fönster och utan pyjamas skulle dela sovrum med Bea som aldrig tyckte att det var varmt nog. Mitt i natten kunde jag sjöblöt lämna sängen för att vrida ned termostaten på elementet för att bara en halvtimme senare höra hur Bea, iklädd flanelpyjamas, tassade över golvet för att sätta på sig en extra tröja!

I nästa rum bodde Maria. Hon var en student på övertid, som stannat en extra termin bara för att få klart sin examensuppsats. Om jag var pratig så var hon en veritabel ordfontän och som långsam norrlänning hade till och med jag svårt att få en syl i vädret i hennes närvaro. På övervåningen – ja, där bodde en amerikanska. Hon arbetade på skolexpeditionen och umgicks mest med Maria. Nej, någon riktigt god vän hade jag inte hittat än, förutom möjligen Samuel då. Samuel var en känslig konstnärstyp. Rätt söt faktiskt med sitt blonda lockiga hår och stora blåa ögon. Vi kom från samma del av landet och kanske var det därför som vi fann varandra på ett speciellt sätt. Samuel älskade att sitta ned och filosofera över ett och annat och jag fann hans sällskap stimulerande och intressant. Jag stördes dock en del av den osäkerhet han ibland utstrålade. Han ville gärna veta min åsikt, inte bara i existentiella frågor utan också vad gällde sitt utseende och klädsel, vilket jag upplevde en aning självcentrerat. Samuel hade som sistaårssudent betydligt mer hemarbete än mig och just den här eftermiddagen satt han på sitt rum och pluggade medan jag fördrev tiden genom att bläddra i min tidning i väntan på att han skulle bli klar. Det tog inte lång stund att upptäcka att jag var iakttagen. Stegen i trappan hade tystnat och nu kände jag den ogreppbara medvetenheten om att någon stod helt nära och såg på mig. Först tänkte jag att det kanske var Samuel, men när jag sänkte tidningen såg jag till min förvåning att det var du.

Jodå, jag visste mycket väl vem du var. Visste vad du hette, att du gick i Samuels klass, kom från Göteborg och att Maria var din syster. Jag hade också noterat att du enbart gick klädd i ljusblåa farfarströjor och jeans. Skämtsam var du också, precis som alla andra göteborgare jag träffat och det fanns skäl att tro att du inte kunde vara riktigt allvarlig. Men nu stod du där och iakttog mig med allvarsamma ögon och med en röst helt utan ironi eller skämtsamhet konstaterade du:

- Dig ska jag gifta mig med om två-tre år. Jag ska bara bli kär i dig först!

Jag blev så överrumplad av din kommentar att jag inte kom mig för att säga någonting alls, och innan jag visste ordet av hade du släntrat vidare i korridoren. Förargad på mig själv såg jag din ryggtavla försvinna bort medan jag förbannade mig själv för att jag inte hade haft sinnesnärvaro nog att ge ett dräpande svar. Arton ord, till synes ryckta helt ur sitt sammanhang, hade rubbat min tillvaro. Arton ord som skulle visa sig få oanade konsekvenser.

Nästa gång jag mötte dig var du ditt skämtsamma jag igen. Ingenting i dina ord, blickar eller handlingar visade om du överhuvudtaget mindes något alls av vårt tidigare möte. Men jag glömde inte. Dina ord bet sig fast i mitt medvetande som blodtörstiga iglar och jag kunde inte skaka dem av mig. Vad menade du egentligen? Eller menade du någonting alls med det du sagt? Var det någon slags mindre lyckad ragningsreplik? Drev du med mig? – fast samtidigt....det verkade inte som om du skämtade, men vad låg i så fall bakom? Omedvetet började jag titta efter dig när jag gick in i ett rum, att i smyg iaktta dig i olika situationer och jag lystrade till lite extra då ditt namn nämndes. Så kom jag att bit för bit lägga det pussel som skulle ge mig en klarare bild av vem du var. Jag visst ju redan att du var Marias storebror, men nu fick jag också genom skvaller höra att du faktiskt sällskapat med Bea, min rumskamrat och att du nu hade en pågående flört med Joy, amerikanskan som bodde i samma hus som Bea, Maria och jag. Det visade sig alltså att du på något sätt hade en speciell relation till var och en av de tjejer som jag delade bostad med. När jag insåg att jag konfronterats med en modern Don Juan, så stillades min nyfikenhet betydligt. Jag har aldrig haft mycket till övers för killar som har många krokar ute, oförmögna att överlåta sig till en enda. Nej, ett sådant riskspel var jag inte beredd att ge mig in på. Dessutom hade jag ju Samuel. Han var ett betydligt säkrare kort. En lojal vän - förutsägbar och trygg.

Så kom det sig att jag under de kommande månaderna höll ett behörigt avstånd, vilket visade sig bli svårare allteftersom terminen fortlöpte. Som inackorderings elever var vi nämligen ålagda att utföra en del praktiskt arbete för att hålla skolkostnader nere. Ansvarig för jobbfördelningen var vår husmor Birgitta, som varje månad sammanställde listor på vilka som skulle göra vad. Nu var Birgitta känd för att vara en kopplerska av värsta sorten. Varje år lyckades hon med sina ränker sammankoppla minst ett par och nu hade hon tydligen fått ögonen på oss. Vad det än gällde – diskning, dukning, kökstjänst – så nog parade hon ihop oss två. Så mina försök att hålla ett visst avstånd försvårades betydligt. Men jag fick i alla fall chansen att lära känna dig närmare. De gemensamma arbetsuppgifter före måltider eller direkt efter gjorde det naturligt för oss att också sitta vid samma bord. Och då vi båda var pratsamma individer så fanns det en tendens att matsalens hetaste diskussioner hölls just där vi satt. Aldrig tycktes vi vara överens om någonting. Nej, diskussionerna slutade oftast med någon slags tillfällig vapenvila eller surmulen irritation i brist på fler argument. En gång provocerade du mitt norrländska lugn så långt att jag i frustration sparkade till dig under bordet, glömsk av att jag faktiskt hade träskor på fötterna! Hela matsalen tystnade och vände sig åt vårt håll när du överraskat skrek till av smärta.

Men ju närmare vi kom varandra, dess mer var jag på min vakt. Sådan total självkontroll lyckades jag uppamma att jag kunde förtränga varje slag av romantisk tanke på dig till någon avlägsen del av mitt medvetande. Detta trots att du både var osedvanligt charmig och mer än lovligt snygg. Ibland poppade likväl förträngda känslor upp som jag med möda fick pressa ned under ytan igen. Jag trodde att jag nästan hade lyckats helt när du en dag vid disken tog av dig din formlösa farfarströja och jag fick se att det dolde sig en sällsamt muskulös och bredaxlad kropp under den oattraktiva tröjan. Det högg till i bröstet på mig – men jag hade bestämt mig för att vara ståndaktig. Samma kväll när vi satt i TV –rummet drog du omedvetet upp byxbenet för att klia dig på smalbenet. En pirring gick genom hela kroppen när jag skymtade dina brunbrända och vältränade vader. Men jag hade bestämt mig. Jag skulle aldrig hänge mig åt ett meningslöst

svärmeri för en kille som jag uppfattade som flörtig och flyktig. Bästa sättet att undvika distraktioner var därför att söka mig ännu närmare Samuel. Han blev min buffert mot alla hotande känslor och mot din närvaro. Samuel välkomnade vår fördjupade vänskap och vi började umgås allt intensivare. En sen kväll satt vi ensamma i den stora samlingssalen hopkrupna under flygeln och pratade om livet, om oss själva och om drömmar. Det var som om vi aldrig kunde sluta att prata och luften tätnade i takt med att skymningen föll. Samuel hade en ny glöd i sina ögon och i det ögonblicket insåg jag att det nu var tid att backa. Hur mycket jag än uppskattade Samuels vänskap så förstod jag i det ögonblicket, att han aldrig kunde bli mer än just detta - en kär vän. Därför behövde göra en markering – innan vi trasslat in oss i något som vi inte kunde stå för. Vad jag inte tänkte på var att med Samuel försvann också det värn jag byggt upp mot dig. Jag var därför helt oskyddad när du vid matbordet en kväll, istället för att starta en diskussion började berätta om en tjej, som du tyckte så mycket om. Att det var Joy du talade om var uppenbart. Ni hade dagarna innan gjort en kortare resa tillsammans med några andra studenter på skolan. Ändå förstod jag undermedvetet att det faktiskt var mig du talade om – och jag kom på mig själv med att jag faktiskt trivdes med den tanken. Långt senare återgav du själv vad du tänkt just den kvällen när vi samtalade.

- Jag talade om Joy, berättade du, men när jag såg in i dina ögon tänkte jag samtidigt för mig själv – åh om det ändå var du!

En stund av oförklarlig telepati mellan två personer som fram till denna dag inte hade kunnat föra ett enda samtal utan att bli mer eller mindre ovänner.

Det var nu december månad och Lucia närmade sig. Som traditionen bjöd ordnades det med ett Luciatåg och nästan alla flickor på skolan deltog. Tidigt på Luciamorgonen gick vi runt i alla hus, sjöng och bjöd på kaffe. Så kom vi också till det hus där du bodde tillsammans med fyra andra killar. Själv kände jag mig lite generad och dum att stå där nyvaken och utspökad i vitt Lucialinne med spretigt glitter i håret, men som tur var såg jag väldigt lite av er i halvdunklet - men du såg mig! Där jag stod sida vid sida med Joy kunde inte heller du längre förneka vad du kände.

- När jag såg er där tillsammans så såg du så gullig ut, berättade du senare, och jag tyckte att du var mycket grannare än Joy.

Samuel, som var mycket observant såg också den förändring som inträffat i ditt sätt att se på mig, men själv märkte jag ingenting. Därför kom det som en total överraskning då du två dagar senare sökte upp mig där jag återigen satt i samma femtitalsfåtölj.

- Du jag måste prata med dig, sa du samtidigt som du baxade den andra fåtöljen närmare så att vi kom att sitta ansikte mot ansikte. Du satte dig och jag kände hur hjärtat slog i bröstet på mig. Vad ville du den här gången? Plötsligt rusade du upp från fåtöljen igen och utbrast

- Sitt kvar, jag måste bara på toaletten först! Ännu mer förvirrad satt jag kvar och väntade. Jag kunde ju inte veta att alltid reagerat så när du blir nervös. Jag var istället övertygad om att de var något du ville gå tillrätta med mig om. Något misstag jag gjort, något jag försummat eller glömt....Men när du kom tillbaka från toaletten så tog det dig inte många sekunder att framföra ditt ärende.

- Du vet ju att jag alltid har velat ha en fru... sa du... och sedan minns jag ingenting mera. Hur jag än försöker återkalla vad som sades där på övervåningen, vad jag svarade, vad jag kände eller tänkte så är det helt blankt. Jag minns bara hur vi långt senare gick ned för trappan tillsammans och smög oss ut i köket där vi stal oss varsin ambrosiakaka i skafferiet och att vi mötte Samuel i dörröppningen då vi lämnade

huvudbyggnaden. Han behövde bara en blick för att ta in hela situationen och när du passerade honom viskade han tyst till dig, så att jag inte skulle höra.

- Du, var rädd om henne!

Arton ord från en främling, några månaders samvaro över diskho och middagsbord och så återigen ett samtal som jag inte ens kan minnas och så tog mitt liv en helt annan vändning. Det du sa den där första gången du tilltalade mig besannades. Två år efter vårt första möte var vi gifta.

Här skulle sagan kunna sluta på samma sätt som sagor brukar sluta ”och så levde de lyckliga i alla sina dagar”. Men, så enkel är aldrig verkligheten. Vi har fortfarande eldiga diskussioner och vi kommer inte alltid överrens, men tillfällen av oförklarlig telepati, som vid kvällsmaten den där gången, inträffar också ofta. Du är min diamentrala motsats i nästan allt och kanske är det just därför som vi kompletterar varandra så bra. I gemenskap med dig skärps jag, utmanas jag och formas jag och jag vet att min närvaro har samma inverkan på dig. Du är min allra bästa vän. Den som känner mig bäst och den jag kan sakna mest! Att jag dessutom efter tjugonio år fortfarande kan bli knäsvag då du tar av dig dina bylsiga tröjor, är bara en bonus!

.....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ÅsaLena med Poeter.se id #12124 innehar upphovsrätten